

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA, ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași, tel/fax: 0232 211 273,
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
Secretar redacție Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602,
redactor_sef@yahoo.com
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

CURSURI GRATUITE pentru copii, elevi, studenți și tineri organizate de ASOCIAȚIA TOMA COZMA la parohia noastră

Adresăm tuturor copiilor, elevilor, studenților, tinerilor, precum și tuturor persoanelor interesate, indiferent de vârstă, invitația de a se înscrie la următoarele activități:

• CURS gratuit de LIMBA ENGLEZĂ, vinerea, ora 17.00

• CLUBUL DE ȘAH (cu participare la diferite concursuri cu premii), sâmbăta, ora 15.00

• CURS gratuit de CANTO

Condiții de înscriere și detalii:

- www.parohiatomacozma.ro
- tel. 0741 706 602 sau 0761 621 994
- e-mail/id messenger: redactor_sef@yahoo.com

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

Delectează-te cu o carte nouă!

Citește și informează-te!

Prin Biblioteca Parohială vă punem la dispoziție o gamă largă de cărți religioase și de cultură generală.

Program de funcționare:

Duminică, între orele 11.00-12.00,
LA CĂSUȚA FILANTROPICĂ

Persoane de contact:

*Alexandra Popa, tel. 0720 606 820,
petite_sourire@yahoo.com

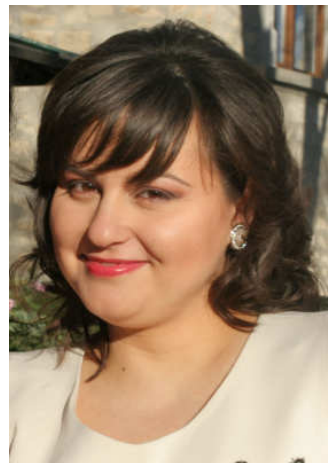
*Irina Dănilă, tel. 0742 344 024,
irina_danila93@yahoo.com

Sărbătoriții săptămânii

ziua de joi, 26 mai, domnului Constantin Dorofte, consilier parohial.

Aceleași gânduri și urări de felicitare le îndreptăm către doamna preoteasă Elizabeta Simiraș, prietenă a parohiei noastre, care, miercuri, 25 mai, își va serba ziua de naștere.

Vineri, 27 mai, o vom sărbători, pe doamna Constantina Sandu, fiica cea mare a PC Părinte Paroh Mihai Mărgineanu.

Tuturor le dorim multă sănătate, frumoase împliniri și bucurii alături de cei dragi și rugăm pe Bunul Dumnezeu să-i aibă în paza Sa!

Săptămâna aceasta se constituie într-un fericit moment aniversar, pentru câteva persoane deosebit de dragi nouă. Transmitem cele mai frumoase gânduri pentru

Slujba Sfântului Maslu în perioada Penticostarului

Ca și în ceilalți ani, **în perioada pascală, până la sărbătoarea Înălțării Domnului**, în locul **Tainei Sfântului Maslu**, în fiecare **vineri seara**, începând cu **ora 18.00**, vom oficia **Slujba Agheasmei și Acatistul Sfintei Învieri, cu rugăciuni de mulțumire, precum și dezlegări și rugăciuni pentru diferite trebuințe**, urmate de citirea pomelnicele care se poartă la biserica noastră.

Avem în vedere faptul că în această perioadă liturgică a anului bisericesc, numită **Perioada Penticostarului**, suntem chemați a intensifica trăirea religioasă și mulțumirea noastră către Dumnezeu pentru speranța și bucuria care ne-au răsărit în suflete prin **Învieria Domnului**.

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica samarinencii

Evangelia duminicii - (Ioan IV, 5-42)

- Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său;
- Și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Isus, fiind ostenit de călătorie, s-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas.
- Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau.
- Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde.
- Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinienii.
- Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie.
- Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă, de unde, dar, ai apa cea vie?
- Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui?
- Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși;
- Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică.
- Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot.
- Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici.
- Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus I-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat.
- Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus.
- Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești prooroc.
- Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm.
- Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui.
- Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este.
- Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește.
- Duh este Dumnezeu și cei care I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr.
- I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se chemă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate.
- Iisus I-a zis: Eu sunt, Cel Ce vorbesc cu tine.
- Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea?
- Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor:
- Veniți și vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul?
- Și au ieșit din cetate și veneau către El.
- Între timp, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă.
- Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți.
- Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?
- Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui.
- Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată zic vouă: Ridați ochii voștri și priviți holdele că sunt albe pentru seceriș.
- Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră.
- Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul.
- Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor.
- Și mulți samarinieni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut.
- Deci, după ce au venit la El, samarinienii îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile.
- Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui.
- Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.

Regăsirea identității personale se face doar în prezența lui Dumnezeu

Sfântul Evanghelist Ioan surprinde prin dialogul dintre femeia samarineancă și Hristos o problemă foarte serioasă, căreia nu prea îi acordăm atenție noi cei din ziua de astăzi: problema identității personale. Femeia se afirmă a fi samarineancă, se afirmă a fi o înverșunată apărătoare a principiilor samarinene și deosebit de critică spre alte idei. Cu toate acestea, nu aceasta era identitatea ei. Identitatea ei i-o pune Mântuitorul în față într-o singură propoziție: *cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat* (Ioan 4, 18). Dintr-o dată se vede descoperită. Identitatea femeii era acea a pendantului: pe de o parte păcătoasă, de cealaltă parte un om care avea numai eșecuri în viața sa. Iată, unde era identitatea ei. Ea o căuta în trufașa afirmare a naționalității sale. Identitate ei însă era măcinată și de păcat, dar și de neîmplinirea personală.

Cum o transformă dintr-o dată regăsirea identității! Ea care vorbea trufaș, dintr-o dată se smerește pe sine și începe a pune întrebări. Dar nu orice fel de întrebări, ci întrebări despre rugăciune. Sufletul ei era neliniștit, era permanent frământată dar nu știa cauza. Dintr-o dată însă când își regăsește identitatea clară, își aduce aminte de Dumnezeu, de rugăciune, de locul potrivit pentru rugăciune, despre cum trebuie să se roage. Toate acestea sunt întrebări care, deși o frământau, erau mult înnegurate de starea de păcat în care trăia și mai cu seamă de autoînșelarea sa prin afirmarea unei false identități.

Femeia se transformă. Este foarte important: regăsirea identității te transformă. Adeseori, aud pe unii care poate nu au avut pe parcursul vieții prilejul să stea aproape de Dumnezeu, iar atunci când se apropie au un moment de descoperire a lui Dumnezeu, mărturisind celor din jur: „am găsit pe Dumnezeu, am descoperit rugăciunea, am descoperit valorile morale”. Dar nu acestea le-a găsit, ci de fapt și-a regăsit identitatea, pentru care atât de mult trebuie să veghem spre a nu o pierde. Regăsirea aceasta a identității este un proces deosebit de complex. Este foarte greu să te descoperi pe tine însuși în lumina adevărului. Pentru că sunt în conștiința noastră foarte multe buruiaje dinspre cel rău care ne deformează sau mai bine zis ne cosmetizează în mod constant imaginea. Sfântul Ioan Gură de Aur afirma într-unul din cuvintele sale, faptul că este foarte greu să îți regăsești identitatea, chiar și atunci când te rogi: *cum poți tu oare —spunea el — care te afirmi creștin și îți afirmi clar apartenența la niște valori netrecătoare, să te rogi lui Dumnezeu zicând: “Doamne pedepsește-l pe*

semenul meu; Doamne umilește-l pe cel necredincios, Doamne, vezi nedreptatea mea și fă-mi dreptate, să mă simt satisfăcut”. Mincinosule, continua Sfântul Ioan Gură de Aur, *oare aceasta așteaptă Dumnezeu de la tine, care te afirmi credincios?! Oare nu te vrea el bun la suflet, îngăduitor, tolerant, iubitor de oameni. Toate aceste virtuți și le-a pus în față prin modelul Mântuitorului Iisus Hristos. Tu te afirmi creștin, dar nu aceasta îți este și identitatea.*

Problema aceasta a identității este o chestiune de mare actualitate. Pentru că în dialogul de fiecare zi, fiecăruia îi place să se audă pe sine înainte de a-i mai auzi pe ceilalți. Îi place să se audă și să se prezinte pe sine într-o lumină care, evident, niciodată nu este foarte convingătoare pentru cei din jur, dar ție îți face bine, propriului orgoliu, te înăbușă în percepția reală a ceea ce ești. Ce face Taina Spovedaniei? Ce fac rugăciunile de pocăință? - Nu fac decât să îți pună în față picături de apă care să te ajute să îți speli chipul și să te revezi așa cum arăți într-adevăr, fără a te mai excela. Femeia samarineancă, lăsând toate, a devenit apostol al lui Hristos, pentru că propovăduia peste tot. Cât de frumos surprinde evanghelistul acea relație dintre Hristos și oamenii din Samaria. Erau oameni obișnuiți încărcăți cu foarte multe păcate. Mai cu seamă pentru faptul că trăiau pe un pământ încărcat cu multă istorie negativă și erau foarte învrăjbiți cu iudeii și nu recunoșteau credința cea adevărată, monoteistă a iudeilor, toate acestea îi făceau să fie înstrăinați de Dumnezeu. Cele două zile însă cât a stat Mântuitorul acolo, prin felul cum S-a manifestat între ei, prin felul cum le-a vorbit, i-au ajutat să își regăsească identitatea pierdută. Și iată ce se petrece: atunci când între iudei Mântuitorul face o vindecare, tămăduind pe demonizatul din ținutul Gherghesenilor, și permițând diavolilor să se ducă în turma de porci, iudeii, cei credincioși, Îi spun *să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare* (Luca 8, 37). Două zile însă de comunicare între Hristos și acești samarineni, le-a permis să se redescopere pe ei înșiși, să își regăsească identitatea și ei îi cer să rămână la ei pentru totdeauna.

Pr. Mihai Mărgineanu

Multora le place să citească cărți bune, și acesta e un lucru bun, dar să te rogi e mai bine decât toate (...) Dacă mintea ta vrea să se roage în inimă și nu poate, atunci rostește rugăciunea cu buzele și ține-ți mintea în cuvintele rugăciunii. Cu timpul Domnul îți va da rugăciunea inimii fără gânduri și te vei ruga cu ușurință. (Sfântul Siluan Athonitul)

2011 - Anul omagial al Sfântului Botez și al Sfintei Cununii

Semnificația principalelor rânduieli din cadrul Tainei Sfântului Botez

(continuare din numărul trecut)

Riturile postbaptismale

• Îmbrăcarea hainei baptismale

După Botezul propriu-zis, preotul dă pruncul nașului care ține o pânză albă pe mâini. Dacă neofitul este matur este îmbrăcat într-o cămașă albă. Pânza (haina) albă închipuie veșmântul luminat al celor lipsiți de păcate (cf. Psalm 10,8) iar eshatologic, închipuie lumina slavei și a nestrictăciunii de care se vor bucura dreptii în viața viitoare (L. Streza, *Slujba Botezului în diferite rituri*, în: „Ortodoxia”, nr. 2, 1985, p. 110). În acest sens, Sf. Pavel numește Botezul „îmbrăcare în Hristos” (Galateni 3, 27).

Textele liturgice numesc haina baptismală de culoare albă, „veșmânt al luminii”, „haina împărătească”, „veșmânt al nemuririi”. Veșmântul alb este simbol al purității spirituale și al virtuții spre care orice creștin trebuie să tindă în cursul vieții sale (A. Schmemmann, *Din apă și din Duh (studiu liturgic al Botezului)*, Editura Symbol, 1992, p. 65)

Catehemenul, dezbrăcând hainele purtate înainte de Botez, se dezbrăcă de omul cel vechi și de viața anterioară, viață de moarte și de separație. Această dezbrăcare ne amintește de pierderea „hainelor de slavă și lumina divină” cu care au fost îmbrăcați Adam și Eva, haine care reprezentau „negrăita frumusețe care este adevărata natură a ființei umane”. Pierzându-le, cei doi oameni „au văzut că sunt goi și s-au rușinat” (Facere 3,7). De aceea, îmbrăcarea hainei albe la Botez semnifică mai întâi revenirea omului la integritatea și nevinovăția avute în Paradis, iar mai apoi, recuperarea adevăratei naturi mascată de păcat (Ibidem, p. 68).

Sf. Ambrozie al Milanului compara cămașa albă a Botezului cu veșmintele lui Hristos de pe Tabor, căci ea este „chip al dumnezeieștii lumini și a îngerștii curățiri”? (Sorin Petcu, *Explicarea slujbei Botezului după Sfântul Simeon al Tesalonicului*, în “Studii Teologice”, nr. 9-10, 1972, p.708).

Despre folosirea hainei albe avem mărturie încă din sec. al II-lea, de la Sf. Iustin Martirul care motivează această practică, pe lângă simbolistica liturgică, și din necesități practice: întrucât Botezul se săvârșește prin afundare completă în apă, este necesară îmbrăcarea. în vremea Sf. Ioan Gură de Aur, în Antiohia, și a Sf. Chirii, în Ierusalim, haina baptismală era purtată timp de opt zile, adică în toată Săptămâna Luminată, și aceasta, pentru a arăta însemnătatea dată încreștinării (Liviu Streza, *Slujba Botezului în diferite rituri*, în: “Ortodoxia”, nr. 2, 1985, p. 76).

Un alt sens al hainei baptismale este cel prefigurativ: haina baptismală este asemenea efordului de in al regelui David (II Regi 6,14), veșmintelor sacerdotale ale lui Aaron și ale fiilor lui (Ieșire 2, 8), mantalei lui Ilie (II Regi 2,14) precum și ungerii primite de către noii regi, preoți și profeți (A.

Schmemmann, *op. Cit.*, p. 68).

Acest ultim sens al hainei baptismale a pregătit trecerea la următorul moment al încreștinării: **Ungerea cu Sfântul și Marele Mir sau săvârșirea Tainei Mirungerii,**

Taină prin care se confirmă „cele trei demnități fundamentale ale omului renăscut în Hristos, dimensiunile vocației supreme: sacerdotale, împărătească și profetică (Ibidem, p.68).

După primirea Tainei Mirungerii, și în trecut dar și astăzi, neofiii sunt conduși la Sfântul altar pentru a se împărtăși pentru prima dată cu Sfânta Euharistie.

• Spălarea Sfântului Mir și tunderea

Aceste două acte distincte sunt ultimele dintre riturile postbaptismale. În trecut, ele se săvârșeau în a opta zi de la Botez, adică la sfârșitul Săptămânii Luminate. De-a lungul întregii săptămâni, neofiii se adunau zilnic în biserică pentru ceea ce se numea *mistagogie*, adică o catehizare postbaptismală centrată pe explicarea Sfintei Euharistii. Această explicare nu era făcută înainte de Botez fiindcă Biserica credea cu tărie că numai Botezul, luminând duhul și inima omului, îl făcea capabil să pătrundă taina Bisericii, capabil să guste și să vadă. Aceste două acte pregătesc pe neofit în vederea luptei între omul vechi și cel nou, între omul nou și lumea păcatului.

Următorul rit și ultimul de altfel este tunderea părului: preotul taie câteva fire de păr de pe capul pruncului, în semnul crucii. Acest act „înfățișează împlinirea restaurării depline a omului” întrucât tunderea simbolizează predarea deplină a neofitului sub stăpânirea și ascultarea lui Dumnezeu.

Totodată, tunderea imediat după Botez, reprezintă cea dintâi jertfă liberă și fericită a omului, oferită drept

mulțumire lui Dumnezeu. Cu atât mai mult este jertfa aceasta plăcută lui Dumnezeu, fiind vorba de prunci, care nu au nimic altceva de oferit lui Dumnezeu.

Astăzi, aceste ultime două acte sunt săvârșite imediat după Taina Mirungerii, în ziua Botezului, înainte de primirea Sfintei Euharistii.

A consemnat Vasilica Onofrei